

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ฟังเสียงจอมปราษฎ์

(ลูกศิษย์ท่านอาจารย์นพดล ที่อยู่กำแพงเพชร วัดดอยลับงา ถวายทองเจ้าค่ะ)
ท่านนพดลก็เป็นพระวัดนี้ ออกจากนี้ไปก็ไปอยู่ดอยลับงา. ไปมาอยู่ตลอด ทำการทำงาน
อะไรไปมาตลอด ดอยลับงา ดี ท่านก็ทำเหมาะสมดี ที่พักท่านไม่มีหรุๆ หราๆ เป็น
ธรรมชาติเหมือนพระพุทธรูปเจ้าทรงบำเพ็ญเป็นศาสดาของโลกท่านอยู่อย่างนั้น ท่านไม่
อยู่หอปราสาทราชมณเฑียรนะพระพุทธรูปเจ้า ท่านบำเพ็ญไปอยู่ในป่าอิสิปตนมฤคทายวัน
๖ ปี ตกนรกทั้งเป็นถ้าเทียบกับสมัยที่โลกเขานิยม ออกจากกษัตริย์ก็เหมือนตกลูก
สวรรค์ลงไปนรกทั้งเป็น ออกจากกษัตริย์เข้าป่าเลย

ที่นั่นเหมาะท่านไม่สร้างอะไร อย่างนั้นเราพอใจนะ คือธรรมจะเกิดในสถานที่
แร้นแค้นกันดาร ที่กิเลสไม่ชอบ ถ้าตรงไหนกิเลสไม่ปรารถนาธรรมอยู่ตรงนั้นละ ให้เข้า
ตรงนั้น ท่านสอนว่า รุกขมูลเสนาสน์ แต่พวกอึ่งอ่างมันเต็มอยู่ในตลาดกระดุกหมู
กระดุกวัว ผู้ที่เสาะแสวงหาธรรมเข้าอยู่ในป่าปุบเลย รุกขมูลเสนาสน์ บรรพชา
อุปสมบทแล้วเธอทั้งหลายจงอยู่ในรุกขมูลร่มไม้ในป่าในเขา เห็นไหมล่ะ ศาสดาตรัสรู้
ตรงนั้น สวาททั้งหลายที่เป็นสรณะของพวกเราเป็นอย่างนั้น ท่านออกมาจากที่แร้นแค้น
กันดาร ที่หรุหรุฟ้าฟ้าไม่มีอะไรเกิด มีแต่ส้วมแต่ถ่านเต็มบ้านเต็มเมือง

เป็นอย่างนั้นเหมาะเราไปดูแล้ว ท่านนพดลก็ไม่หรุหรุ เรียกว่าลูกศิษย์มีครู
พระพุทธรูปเจ้าเป็นครู สวาททั้งหลายออกมาจากป่าจากเขา สถานที่โลกสกปรกทั้งหลาย
เขาไม่ต้องการ ท่านไปอยู่ที่นั่น เป็นสรณะของพวกเรา ท่านออกมาจากป่าจากเขาที่
แร้นแค้นกันดาร ดอยลับงาเป็นที่สังตวิเวกดีเราไปดูแล้ว ขึ้นไปทางโน้นไปเที่ยวดูหมด
เลย เหมาะทั้งนั้น ที่พักก็แบบพระพุทธรูปเจ้าพัก สวาททั้งหลายพัก ท่านอยู่ท่านอยู่อย่าง
นั้น ไม่หรุๆ หราๆ ฟุๆ ฟาๆ เหมือนอย่างพวกส้วมพวกถ่านมันกลบความสกปรกของ
มัน สร้างขึ้นอย่าง โถ ให้สวดสวดงดงามอวดกัน นั่นละกิเลสอวดกิเลส ความจริงมันกลบ
ความสกปรกของมัน หรุๆ หราๆ ฟุๆ ฟาๆ ให้ซากผีดิบอยู่ สร้างอันนั้นสวยอันนี้งาม
ให้ซากผีดิบเข้าไปอยู่ ฟังซินะ

พระพุทธรูปเจ้าท่านเล็งดูหมด ที่ไหนที่กิเลสไม่ต้องการท่านไปอยู่ที่นั่นๆ เช่นในป่า
ในเขาอย่างนี้กิเลสไม่ต้องการกิเลสไม่ชอบ ธรรมชอบเข้าไปอยู่ที่นั่น ตรัสรู้ธรรมปราบ
กิเลสขาดสะบั้นไปเลย นั่น ธรรมะพระพุทธรูปเจ้าสดๆ ร้อนๆ นะ สวาทขาดธรรม ตรัสไว้
ชอบแล้ว ชอบทุกกาลสถานที่เวล่ำเวลาอกาลโก คำว่า สวาทขาดธรรม ที่พระพุทธรูปเจ้า
ตรัสว่า สวาทขาดโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว ตรัส

ไว้ชอบแล้ว ย่นเข้ามาที่สวากขาตธรรม ในบท สวากขาโต ภควตา ธมฺโม รวมมาปั้บมาลงอยู่ที่สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ให้ดำเนินตามเถิดไม่มีคำว่าครีว่าล้าสมัยธรรม พระพุทธเจ้า มีแต่กิเลสมันเสกสรรปั้นยอมนั้นนี้ทันสมัยตลอดเวลา สัตว์โลกจึงจะตาย เพราะมัน ถูกมันจูงจุมกไป

ธรรมะจูงท่านไม่ได้นะ ดูอะไรที่แสดงธรรมจะรู้ทันที ๆ เลย ส่วนมากมีแต่เรื่องแสดงธรรม แต่ท่านผู้มีธรรมในใจเต็มหัวใจแล้วท่านไม่ได้ว่าแสดงธรรม แสดงธรรมของผู้ชอบกิเลส ชอบสกปรก แสดงพวกนี้ แต่พวกนี้ชอบมาก แน่ะ เป็นอย่างนั้นนะ ธรรมไม่ได้ปรากฏที่ไหนนะที่ว่าของเลิศเลอ ใจเท่านั้นเป็นผู้สัมผัสรับธรรม บรมสุขก็ใจเท่านั้น มหันตทุกข์ก็ใจเท่านั้น กิเลสก็อยู่ที่หัวใจ มหันตทุกข์ก็อยู่ที่หัวใจ ธรรมอยู่ที่หัวใจ บรมสุขอยู่ที่หัวใจ ชำระออก

พอพูดเรื่องนี้ก็ทำให้ระลึก กิเลสเกิด กิเลสตีธรรมจะทำให้ธรรมหมอบว่างั้นเถอะ เราลงจากภูเขา ก็สี่ห้าวันฉันทีหนึ่ง อยู่บนภูเขา สี่ห้าวันลงมาบิณฑบาตในหมู่บ้านเขา ไกลนี้ละ ๔ กิโลเมตรกว่า ๆ แล้วลงจากภูเขามันทางสะดวกที่ไหน ดันดันมาอย่างนั้นละ พอมาก็กิเลสเกิดเลย คือเดินยังไม่ถึงบ้านเขามันหมดกำลัง พักอยู่กลางทางเสียก่อน นั่งอยู่กลางทาง สักเดี๋ยวกิเลสขึ้นละ เป็นคำ ๆ นะสอนขึ้นมา นี้ท่านอดอาหารเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่กิเลสยังไม่ตายท่านกำลังจะตายรู้ไหมว่างั้นนะ มันขึ้นที่นี้ ว่าจะฆ่ากิเลสให้ตายแต่ท่านกำลังจะตายเวลานี้รู้ไหม คือกิเลสยังไม่ตายท่านกำลังจะตายรู้ไหม มันขึ้น

พอทางนั้นขึ้นปั้บ นี้กิเลสขึ้นละนั่น ธรรมก็ขึ้นปั้บรับกันเลย การกินนี้กินมาตั้งแต่วันเกิดไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียงเท่านั้นจะตายหรือ เอา ตายก็ตาย นั่นฟังเลย เข้าใจไหมละ นี้ละมันแก้กัน แก้อยู่ในหัวใจ ผุดขึ้นมาเป็นคำ ๆ นะ เพราะธรรมก็ดี กิเลสก็ดีอยู่ที่หัวใจ ออกมาจะออกจากหัวใจ ถ้าเป็นกิเลสเกิดก็เกิดที่หัวใจ ธรรมเกิดก็เกิดที่นั่น นี้เรียกว่ากิเลสเกิด ท่านอดอาหารจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่กิเลสยังไม่ตายท่านกำลังจะตายรู้ไหม นั่นกิเลสขึ้นนะ ทางนี้ธรรมะขึ้นรับกันปั้บ การกินนี้กินมาตั้งแต่วันเกิดไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียงเท่านั้นจะตายหรือ เอา ตายก็ตายฟังเลย นั่นละธรรมแก้กิเลสแก้กันได้ปั้บ ทางนี้ก็แก้กันปั้บไปเลย ถ้าเชื่อกิเลสก็อ่อนเปียกไปเลย นี้ไม่เชื่อกิเลสเชื่อธรรมก็ฟังเลย

ทุกอย่างละเรื่องธรรม เรานะทุกข์ยากลำบากมากเสียด้วย เราก็เป็นนิสสัยผาดโผนเสียด้วย ทำอะไรมันไม่ธรรมดา ทั้ง ๆ ที่ครูอาจารย์ท่านใสเราขึ้นท่านก็ต้องได้รั้งเอาไว้ คือมันผาดโผนเรา พ่อแม่ครูจารย์ได้รั้งเอาไว้ นะ ท่านรั้งด้วยอุบายของท่านนั่นแหละ เว้นคืนหนึ่งเว้นสองคืนนั่งตลอดรุ่ง ๆ ไปเล่าธรรมะถวายท่าน ที่แรกท่านก็

สรรเสริญเยินยอ เอาละทีนี้ได้หลักละเอานะ อัดภาพนี้มันไม่ตายถึงห้าหนละมันตายหนเดียวเท่านั้น เอา ฟาดลงไปได้หลักแล้ว ทางนี้ก็เท่ากับหมาตัวหนึ่ง พอออกจากเจ้าของไปแล้วก็ไปไม้แห่งไปไม้สตรวงลงมาเนี่ยกว่าข้าศึกก็ทั้งจะเห่าจะกัด มันได้กำลังใจเข้าไปแล้วเป็นอย่างนั้นละ

ท่านได้รั้งเอาไว้ คือว่ามันเอาจริง ๆ นั่งจนกันแตก นั่งภาวนาฟาดหามรุ่งหามค่ำจนกันแตก แต่ท่านไม่ทราบละกันแตกนะ แต่ท่านทราบคือเรื่องการทำน้ำมันเตลิดเรียกว่ามันเลยพอดีท่านก็หักเอาไว้ให้อยู่ในความพอดี ๆ จอมปราชญ์กับจอมโจร ท่านจอมปราชญ์ท่านสอนเรา เรามันจอมโจรต้องฟังเสียงจอมปราชญ์ ท่านว่าฉันเราก็พัก เนอะ ถ้าท่านแยบออกตรงไหนเราจะปฏิบัติตามทุกอย่างเลย ลงขนาดนั้นลงพ่อแม่ครูจารย์ลงสุดขีด มันผาดโผนมากไปท่านก็รั้งเอาไว้ เราก็หยุดก็ทำตามที่ท่านรั้ง ถ้าไม่รั้งมันเอาจริง ๆ

เราพิจารณาย้อนหลังแล้วก็รู้สึกได้ว่า ได้อนุโมทนาความรู้ความเห็นความกระทำของตัวเองนะ แต่มีคำหนึ่งที่ว่า แหม อย่างนั้นมันก็ทำได้ โอ้โฮ อย่างนั้นมันก็ทำได้ เวลาผ่านมาแล้วนะ ปฏิปทาของเราที่ทำมันแทบเป็นแทบตายมาโดยลำดับ พิจารณาย้อนหลัง คืออย่างทุกวันนี้มันตายเลยทำอย่างนั้นไม่ได้ นี่โหย อย่างนั้นมันก็ได้ ๆ คือเดี๋ยวนี้มันทำไม่ได้ตายเลย มันเอาได้ทำได้ นิสัยอันนี้ละมันฆ่ากิเลสได้ นิสัยที่ว่าผาดโผน ผาดโผนทางด้านธรรมะฟัดกิเลสมันขาดสะบั้นซิ ถ้าผาดโผนกิเลสตาย ยอมตามกิเลสแล้วตายเลยละ นี่ชัดกิเลส ๆ

อ้อ หนักมากนะการฆ่ากิเลสนี้หนักมากทีเดียว ลงจากภูเขาจะไปหมู่บ้านไปบิณฑบาต ๔-๕ วันไปที่หนึ่ง มันจะตายจริง ๆ ก็ไปบิณฑบาตมาฉันเสียทีหนึ่ง ไปตามทางลงมาจากภูเขาเห็นแต่พวกนกยูงนะ นกยูงมันวิ่งผ่าน ตาดีมากนกยูง เห็นที่ไรเป็นมันเห็นเราแล้วมันวิ่งแล้วมันไม่บินละมันวิ่ง นกยูงโทนก็มีนกยูงฝูงก็มี นกยูงโทนวิ่งปัด ๆ ตัดหน้าไป มันเห็นเราแล้วเรอลงมาจากภูเขา มันวิ่งผ่านหน้าเรา บางทีก็พวกแก๊งพวกอะไร เพราะมันไกล ทางตั้ง ๔ กิโลเมตร จากนี้ว่าจะถึงสี่แยกดงเค็งละมังจากนี้ไปถึงหมู่บ้านเขา ค่อยเดิน แต่เดินไม่ได้เสียเวลานะถึงจะเดินช้าเดินเร็ว ระยะทางไกลไกลขนาดไหนไม่ได้เสียเวลา จิตตภาวนาติดกับตัวตลอดไปเลย ทั้งไปทั้งกลับ

ที่ไปฉันก็คือว่าเสียวยาธาตุนั้นให้พอใช้เพื่ออรรถเพื่อธรรมต่อไป เวลามันจะตายจริง ๆ ก็ไปบิณฑบาตเสียทีหนึ่ง พอทนได้ทนไป เพราะการขบการฉันมันรู้ชัดเจนนะ ฉันมากฉันน้อยการภาวนามันจะวัดกันบอกกัน ถ้าฉันน้อยหรือไม่ฉันนี้ภาวนาดี ๆ แต่คนเราไม่ฉันไม่ได้มันก็จะตาย ก็ต้องฉันให้มันละ เพราะฉะนั้นจึงอดบ้างอิมบ้างสับปนกันไป นี่พูดถึงอยู่ในภูเขา ลงบิณฑบาตตามบ้านเขา บ้านเขาไม่มีหลายหลังแหละ ๕

หลัง ๖ หลัง ๙ หลัง ๑๐ หลัง เขาอยู่ตามภูเขา เรามองไปภูเขาเข้าใจว่าจะมีแต่ภูเขา บ้านคนก็มีนะ แห่งละ ๔ หลังคาเรือน ๕ หลังคาเรือน มีอยู่ทั่วๆ ไป นั่นละเราอาศัยเขา บิณฑบาตมาฉันเสียวันหนึ่งพอยังอึดภาพให้เป็นไปพอ

เรื่องอาหารการกินจะเป็นยังไงไม่สนใจนะ พอยังอึดภาพให้เป็นไปเท่านั้น เรื่องอาหารการกินจะรสดีหรืออาหารดีไม่ดีไม่สนใจ พอยังชีวิตให้เป็นไปวันหนึ่งๆ เพื่อธรรมเท่านั้น การปฏิบัติจิตตภาวนาที่จะทรงมรรคทรงผลจริง ๆ ส่วนมากต่อมากเป็น อย่างที่วานี้ทั้งนั้น ไปสนทนาครูอาจารย์องค์ใด ๆ ก็ตามเถอะ ที่ท่านได้ธรรมมาสอนโลก นี้แหมแทบเป็นแทบตาย เราก็อ้วแต่เราแทบตาย เวลาท่านเล่าให้ฟังแล้วเราเลยหมอบสู้ ท่านไม่ได้ นั่นเห็นไหมละ ทรมาณมากหรือไม่มากครูบาอาจารย์แต่ละองค์ๆ ไม่ได้ง่าย นะ หนักมาก เราก็อ้วเราแทบตาย พอท่านเล่าให้ฟัง โอ้ย เรานี้หมอบสู้ท่านไม่ได้ว่างั้น นะ ท่านหนัก นั่นละการฝึก

คือถ้ำร่างกายอ่อนลงจิตดีขึ้นๆ อาหารนี้สำคัญ อาหารนี้พอประทังนะ ร่างกายสะดวกสบายแต่ใจก้าวไม่สะดวก ถ้าอาหารบกกลงไปเบาลงไปๆ จิตนี้ดีขึ้นๆ อย่างนั้น เพราะฉะนั้นจึงต้องมีอดบ้างอิมบ้างลับปนกันไป ก็มาหยุด คือไม่อดตั้งแต่ พรรษา ๑๖ ไป ถึงขนาดนั้นท้องเสียแล้วนะ ท้องเราเสียตั้งแต่พรรษา ๑๖ จนกระทั่ง อายุ ๘๕ มันจะตาย คือมันเป็นเรื้อรังๆ เพราะตั้งแต่พรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๖ เป็นเวลา ๙ ปี นี่ทรมาณอย่างหนัก การอดอาหารเป็นที่หนึ่งๆ

เราไม่สนใจกับธาตุขันธ์จะเป็นยังไง มีแต่ว่าการอดอาหารภาวนาดี ๆ ก็อด เรื่อยๆ ธาตุขันธ์มันก็เสีย พอพรรษา ๑๖ นี้ไม่อดอีกแล้ว ที่นี้มันก็ค่อยเสียไปเรื่อยๆ ตั้งแต่พรรษา ๑๖ ผ่านไปแล้วไม่ได้อดอาหาร แต่นี้ท้องมันเสียแล้วนะ ตั้งแต่พรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๖ เก้าปี นี้ละฝึกทรมาณมาก ทางอาหารการกินทรมาณกันมากมันจึงเสีย ตรงนี้ เดียวนี้ค่อยดีละสำหรับท้องดี หมอเต็งเราไม่ลิ้มนะ เราจะตายในชนพรรษาที่ เท่าไหร่ละ ที่จะออกช่วยโลก พอติได้ยาหมอเต็งมาฉัน ที่มันถ่ายตลอดไป ทั้งอ่อนทั้ง เพลียทุกอย่าง พอฉันยานี้ไปแก้กันปั้งเลย ดีได้ จึงได้ช่วยโลกตลอดมา ถ้าพูดตามสัต ตามส่วนก็คือว่า นิสัยเรามันผาดโผนแต่ไหนแต่ไรมา ถ้าได้ลงใจที่ไหนแล้วเอาเลยขาด สะบั้นไปเลย ถ้าไม่ลงใจนี้ไม่แน่ ถ้าได้ลงใจแล้วผิงเลยเทียว

(ลูกศิษย์ถวายปัจจัยเป็นเงินสดและทองคำ) เออ สาธุ (สาธุ) ได้มานี้เข้าคลัง หลวงไทยเรานะ ส่วนเงินนี้ออกช่วยโลก ส่วนทองคำเข้าคลังหลวงทุกบาททุกสตางค์ ไม่ให้แยกไปไหนเลยทองคำเข้าคลังหลวงล้วนๆ ส่วนเงินสดนี้ออกช่วยโลกไม่เข้า เรากี้ ได้ทำเต็มกำลังละช่วยโลก เรียกว่าเต็มกำลังของเราในชีวิตของพระนี่ มาเป็นบั้นแก่ ได้ ช่วยโลกมากที่สุดคือบั้นแก่ ตอนหนุ่มก็พี่เจ้าของ หลังจากนั้นแล้วทีนี้ก็ช่วยโลกสงสาร

เรื่อย ไม่เอา อะไรเหล่านี้ๆ ไม่เอา ออกทั้งนั้นเลย ออกช่วยโลกทั้งหมดเราไม่เก็บ เงิน ทองไม่เก็บ ทองคำเข้าคลังหลวงล้วนๆ ส่วนเงินสดนี้ออกช่วยบ้านช่วยเมือง เฉพาะอย่างยิ่งโรงพยาบาล สร้างนั่นสร้างนี่ให้โรงพยาบาล เครื่องไม้เครื่องมือแพทย์พิสดารมาก การช่วยโลกนี้โรงพยาบาลเป็นอันดับหนึ่งที่ช่วยมากที่สุด ทางวงราชการก็เป็นแห่งๆ ไม่ได้มากนัก แต่สำหรับโรงพยาบาลเรียกว่าเป็นแถวไปเลย ได้ช่วยมากเป็นแถวไปเลย

ทองคำเข้าคลังหลวงหมด ทองคำเข้าคลังหลวงทั้งหมด ส่วนเงินนี้ออกช่วยโลก สร้างนั่นสร้างนี่ ส่วนมากสร้างโรงพยาบาล เครื่องมือแพทย์พิสดารมากนะ ทั้งเครื่องมือแพทย์ทั้งตึกทั้งรถยนต์ บางทีขยายที่ให้ ที่คับแคบ ที่เขาจะขายซื้อให้ โรงพยาบาลเป็นอันดับหนึ่ง ที่ช่วยโลกนี้โรงพยาบาลเป็นอันดับหนึ่งทั่วประเทศไทย ช่วยทุกภาค เรียกว่าทั่วประเทศ เป็นแต่เพียงว่าทางไหนจำเป็นมากน้อยต่างกันเพียงไรเท่านั้นละ ที่ช่วยนี้ช่วยทั่วประเทศ ภาคใต้ก็ถึงนราธิวาสช่วยเท่าไรล้าน อย่างนี้ละ เป็นอย่างนั้นช่วยเรื่อยมา ภาคใต้ ภาคเหนือ ทุกภาควัดนี้ช่วยหมดเลย เสร็จแล้วนะ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ